

هوالباقی

خبر درگذشت استاد دکتر احمد احمدی برای کسی که با او سابقه یک عمر دوستی داشته است نمی تواند بسیار ناگوار و اندوهبار و تأسف آور نباشد. این درگذشت مصیبتی بزرگ نه فقط برای خانواده و دوستان بلکه برای علم و فرهنگ ایران است. دکتر احمدی در حوزه و دانشگاه خوب درس خوانده بود و مهمتر اینکه دانشمندی به تمام معنی اخلاقی و دیندار بود اما اهل تظاهر نبود. در دانش و دانشمندی و حتی در کار فلسفه با اینکه جامع قدیم و جدید بود داعیه نداشت. طلب و جستجوی علم و معرفت را هرگز رها نکرد. آخرین باری که ایشان را دیدم گفت آدم پیر که می شود تنبل هم می شود. یعنی متأسف بود که چرا مثل زمان جوانی که خستگی نمی شناخت نمی تواند کار کند. رسم اینست که وقتی کسی از دنیا می رود با چشم پوشی می گوئیم «انّ لا نعلم منه الاّ خیراً و انت اعلم به منّا». در مورد دکتر احمدی به جرأت می گویم که جز خوبی و حسن نیت و قصد خدمت در کارها از او ندیده ام. دکتر احمدی یک دانشمند جامع بود. در تفسیر قرآن به دقایقی توجه داشت که اسلاف و معاصران کمتر به آنها التفات کرده بودند و البته شاگرد خاص و محرم و امین علامه طباطبایی و ویراستار تفسیر المیزان باید هم چنین دقت نظرهایی داشته باشند. در فلسفه گرچه زیاد نوشت اما آنچه نوشت خوب نوشت. اصراری هم در چاپ نوشته های خود نداشت. پنجاه سال پیش برای یکی از استادان مقاله ای به عنوان تکلیف کلاس نوشته بود. مقاله در باب اشعری و هیوم بود. استاد مقاله را شاید چون آن را تحقیقی یافته بود، به من داد که بخوانم. مقاله ای بسیار خوب بود و با اینکه مضمون آن همواره تا آخر عمر ذهن حضرت استاد را مشغول کرده بود تا آنجا که من می دانم هرگز آن مقاله یا صورت تفصیل یافته اش را چاپ نکرد. توابع دکتر احمدی مثل زدن است. او مرد بزرگ و ساده ای بود. با صراحت سخنش را می گفت و هر چه می گفت از روی عقیده بود و البته شیرین زبان و خویش محضر هم بود. اکنون با درگذشت دکتر احمدی جامعه فرهنگی و دانشگاهی و البته حوزه علمیه قم و مخصوصاً فرهنگستان علوم عضوی مؤثر و استادی را از دست داده است که به دشواری می توان نظیر و جانشینی برای او یافت. این ضایعه بزرگ را به همه صاحبان دانش و معرفت و دوستداران اخلاق و فضیلت و بخصوص به استادان و دانشجویان فلسفه و علوم انسانی و بالخصوص به همسر و فرزندان گرانمایه اش که جناب آقای دکتر وحید احمدی مقدّم آنان است، تسلیت عرض می کنم. درود و رحمت خدا بر او باد که خوب و پلک زیست. اهل ریا و تظاهر نبود و همانطور زندگی و عمل کرد که می گفت و می اندیشید.